

Nespavá slunečnice

Sotva poslední paprsek slunce zapadl za obzor, večerní klid naplnily povzdechy.

„Však ono se vrátí, nebojte, dámy,“ ujistila nás nejzkušenější slunečnice na našem poli.

Její slova mě i ostatní uchlácholila. Byla jsem sice ještě mladou slunečnicí, slunce jsem si ale už stihla zamilovat. S oblibou jsem nastavovala tvář hřejivému doteku, naslouchala lадnému kroku, když tančilo po obloze. Nelíbilo se mi, když zmizelo.

„Čas jít spát,“ ozval se pokyn, načež jsme sklonily hlavy a pohroužily se do spánku. Já se o to alespoň pokoušela, odpočinek se mi vyhýbal. Jak dlouho nás slunce ještě nechá čekat? Pěkný nezdvůrák. Kéž by už bylo tady!

V tu chvíli se přede mnou objevil pruh světla. Jak laskavé. Muselo vycítit, že se mi po něm stýská. S pocitem radosti jsem rozevřela okvětní lístky, zvedla hlavu a zjistila, že hledím do vylekané tváře.

„Moc se omlouvám, nechtěl jsem tě vzbudit,“ zašeptal měsíc.

Jeho hlas, tišší než noční vánek, zněl omluvně. Navíc jsem v něm dešifrovala i špetku zděšení, čemuž jsem nerozuměla. Celá zmatená jsem ho provrtávala pohledem, zatímco neslyšně kráčel po nebi a zaléval naše pole stříbřitou září. Báł se mě? Snad ne...

„To je v pořádku, byla jsem vzhůru a nejsem unavená. Ráda tě poznávám,“ odpověděla jsem a zatřepetala lístky na pozdrav. Ó hrome! Tak teď jsem ho vyděsila ještě víc, zasténala jsem v duchu poté, co jeho světlo viditelně zbledlo.

„S květinami moc často nemluví,“ špitnul nakonec nesměle.

„Kdy naposledy?“ vypálila jsem. Nebylo to ode mě nejspíš příliš zdvořilé, ale toužila jsem se o tom tichošlápkovi nade mnou dozvědět co nejvíc. Chtěla jsem ho skutečně poznat.

Vedle mě se ozvalo šustění. Ups. Nedošlo mi, že náš rozhovor (no dobrá, především mé nadšené vyzvídání) mohl ostatní slunečnice probudit.

„Blázníš?“ sykla některá vedle mě.

„Nech nás spát,“ zabrumlala ospale jiná.

„Proč se s ním vybavuješ? To kvůli němu je naše slunce pryč!“

Strnula jsem. Ta slova ve mně vyvolala šok. Nechtěla jsem jim věřit, jenže byla pravdivá. Protesty slunečnic dál nabíraly na síle a hrozilo, že vzbudí i okolní pole.

„Přináším odpočinek,“ promluvil měsíc. Jeho hlas k nám však dolehl jako ukolébavka, jejíž omamné tóny zahálily krajinu ospalostí, které s povzdechem všechny slunečnice kromě mě podlehly.

„Ten potřebuje každý, dokonce i samo slunce. Ani ty nejsi výjimkou, nespavá slunečnice.“

Přemáhala jsem únavu, bojovala jsem s ní. Nehodlala jsem se vzdát. Nedovolila jsem své hlavě klesnout a svěsit listy. Ano, odpočinek jsem potřebovala. Musela jsem se ho však ještě zeptat.

„Necítíš se osaměle?“

Zastavil se a rozhostilo se dlouhé ticho. Zdálo se, že neví, jak odpovědět. Bledé světlo se slabě mihotalo, jak zvažoval nespočet variant, které měl na jazyku. Já čekala,

nevadilo mi to (každý se naučí trpělivosti, když celé dny jen stojí uprostřed pole). Ubíhající minuty jsem strávila úvahami o našem setkání. Bylo zvláštní, nepravděpodobné, tak... krásné. Kontrastní jako zlaté listy slunečnice postříbřené měsíční září.

S úsměvem jsem si prohlížela svého nového kamaráda a viděla, že už se rozhodl.

„Jsem sám,“ řekl prostě. „A ty bys měla spát.“

„Děkuji, ale nechci. Ne teď, když jsem tě poznala. Pokud ti to tedy nevadí,“ dodala jsem.

Překvapeně na mě zíral a po chvíli se uchechtl. Pak znovu. A nakonec se začal radostně smát. Už nebyl osamělý.